

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 308/08-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. marca 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti M. P., D., J. P., D., a Ž. H., D., zastúpených advokátkou JUDr. M. J., P., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 108/1997, za účasti Okresného súdu Prešov, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. P., J. P. a Ž. H. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 108/1997 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Prešov p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 108/1997 konať bez zbytočných prietáhov.

3. M. P., J. P. a Ž. H. priznáva finančné zadost'učinenie každému po 1 400 € [slovom tisícštyristo eur (42 176,04 Sk)], ktoré im je Okresný súd Prešov p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Prešov je p o v i n n ý uhradiť M. P., J. P. a Ž. H. trovy právneho zastúpenia v sume 459,54 € [slovom štyristopäťdesiatdeväť eur a päťdesiatštyri centov (13 844 Sk)] na účet ich právnej zástupkyne JUDr. M. J., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2008 doručená s'ťažnosť M. P., D., J. P., D., a Ž. H., D. (ďalej len „s'ťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. M. J., P., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 108/1997.

Zo s'ťažnosti vyplýva, že okresnému súdu bola 24. marca 1997 podaná proti s'ťažovateľom žaloba M. M., J. M., F. M., S. M., J. M. a F. M. (ďalej len „žalobcovia“) o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území D., a to k susediacim pozemkom parc. č. 378, 379, 380 - 385, 387 a 690/2. Vec bola okresným súdom zaevidovaná pod sp. zn. 12 C 108/1997.

S'ťažovatelia uviedli, že od začatia konania „... *Súd nekonal tri mesiace a až uplynutím tejto doby doručil žalovaným žalobu s výzvou na vyjadrenie. Žalovaní sa vyjadrili bez zbytočného odkladu dňa 6. 7. 1997. Pojednávanie bolo zvolané na 21. 1. 1998. V danom období súd nekonal skoro 6 mesiacov. Predvolania na pojednávania boli doručované v mesiaci december 1998.*

2. K ďalším prieťahom došlo v čase od zmeny petitu žaloby žalobcami od 30. 3. 1998 do 4. 5. - 6. 5. 1998, kedy bola zmena žaloby zaslaná k vyjadreniu a v čase od 6. 5. do 8. 9. 1998, kedy bolo vytýčené ďalšie pojednávanie. Toto pojednávanie bolo následne odročené z dôvodu prevzatia právneho zastúpenia JUDr. P. za účelom naštudovania spisu. Ďalšie pojednávanie, ktoré bolo vytýčené, bolo odročené na 18. 11. 1998 a vo veci sa nekonalo z dôvodu kúpeľnej liečby sudcu a aj toto pojednávanie bolo odročené na nový termín 3. 2. 1999. V danom období vznikli prieťahy od 18. 11. 1998 do 3. 2. 1999.

3. Pojednávanie dňa 3. 2. 1999 za prítomnosti všetkých účastníkov sa konalo a bol vytýčený nový termín pojednávania na deň 12. 5. 1999. Toto pojednávanie bolo odročené na 21. 9. 1999 za účelom doručenia geometrického plánu. Táto lehota je podľa nášho názoru neprimerane dlhá a došlo k prieťahom od 12. 5. 1999 do 21. 9. 1999. Do 30. 9. 1999 súd vykonával úkony.

4. Od 30. 9. 1999 do 29. 5. 2000, kedy bol ustanovený vo veci znalec, súd nekonal. Znalec znalecký posudok v ustanovenej lehote 60 dní nevyhotovil.

5. Od septembra roku 2000 do 29. 1. 2001 súd vo veci nekonal a vznikli prieťahy v konaní. Dňa 29.1.2001 bol súdny spis dočasne pridelený JUDr. B. z dôvodu stáže sudkyne na Krajskom súde v Prešove a dňa 29.1.2002 bol súdny spis vrátený pôvodnej sudkyňi. Tu došlo k prieťahom v trvaní jedného roka.

6. Následne súd vykonával úkony súvisiace s dokazovaním až do 29. 7. 2002, kedy bolo účastníkom konania doručené uznesenie o zmene rozvrhu práce a vec bola pridelená ďalšiemu sudcovi JUDr. B. z dôvodu odchodu JUDr. G. na Krajský súd v Prešove. V danom období došlo k prieťahom zavineným OS Prešov v trvaní 8 mesiacov.

7. V období od 15. 4. 2003 do 12. 12. 2003 OS v Prešove nekonal, čo spôsobilo prieťahy v konaní v trvaní 7 mesiacov. Následne súd vykonával úkony až do 25. 10. 2004.

8. Na deň 25. 10. 2004 bolo vytýčené pojednávanie, ktoré bolo odročené pre práceneschopnosť sudcu na 14. 2. 2005. Tu došlo k prieťahom v konaní v trvaní 3 mesiacov.

9. Následne súd konal až do 23. 2. 2006, kedy bol súdny spis predložený KS v Prešove z dôvodu odvolania voči rozhodnutiu. V čase od 7. 7. 2006, kedy bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaných až do doručenia predvolania na pojednávanie dňa 31. 7. 2007 súd nekonal a vznikli prieťahy v konaní v trvaní 6 mesiacov. Následne súd vykonával

úkony súvisiace s dedičským konaním po zomrelej žalobkyni F. M. Dňa 25. 4. 2007 KS v Prešove zrušil rozsudok OS a vec vrátil OS Prešov na doplnenie dokazovania.

10. OS v Prešove doručil 15.6.2007 predvolania na pojednávanie vytyčené na deň 8. 10. 2007. Toto pojednávanie bolo odročené na deň 14. 1. 2008 za účelom uzatvorenia mimosúdnej dohody. Máme za to, že v tomto období vznikli prietahy v konaní od 15. 6. 2007 do 14. 1. 2008. Súd pochybil aj pri odročení pojednávania z dôvodu mimosúdnej dohody, pretože právny zástupca žalobcom už takúto dohodu navrhoval, ale z prejavov žalobcov bolo zrejmé, že takúto dohodu nie sú ochotní uzavrieť. Návrh na odročenie pojednávania bolo zo strany žalobcov účelové.

11. Z dôvodu odchodu sudcu JUDr. B. na KS v Prešove bola vec pridelená novému sudcovi Mgr. A. P. dňa 25. 1. 2008. Od tohto dátumu súd nekonal až do 1. 4. 2008, kedy vyzval právneho zástupcu žalobcov k vyjadreniu, či došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody a vytyčil na tento termín pojednávanie.

12. Pojednávanie vytyčené na deň 1. 4. 2008 bolo odročené na deň 2. 5. 2008 za účelom ďalšieho dokazovania. Pojednávanie 2. 5. 2008 bolo odročené na neurčito z dôvodu obhliadky pozemkov na mieste samom. Máme za to, že týmto odročovaním pojednávani došlo k ďalším prietahom v konaní.“.

Podľa tvrdenia sťažovateľov v súdnom konaní trvajúcim viac ako 11 rokov „došlo k omeškaniu a prietahom v celkovom trvaní 4 roky a 9 mesiacov“.

Sťažovatelia podali 25. februára 2008 okresnému súdu sťažnosť na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 108/1997. V odpovedi z 28. februára 2008 predseda okresného súdu vyhodnotil sťažnosť sťažovateľov ako dôvodnú.

Podľa názoru sťažovateľov došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní (predovšetkým nečinnosťou a výmenou sudcov) k porušeniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovatelia v tejto súvislosti žiadajú, aby ústavný súd deklaroval porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 108/1997, prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 108/1997 konal bez zbytočných priet'ahov, priznal im finančné zadost'učinenie spolu v sume 4 979,09 € (150 000 Sk), každému v sume 1 659,70 € (50 000 Sk) a náhradu trov konania v sume 459,54 € (13 844 Sk).

Ústavný súd s'ťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 308/08-9 z 24. septembra 2008 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu na základe výzvy ústavného súdu podaním sp. zn. 1 SprO/1211/2008 z 1. októbra 2008 doručeným ústavnému súdu 6. októbra 2008 oznámil:

„Jednotlivé úkony súdu a pridelovanie veci konajúcim sudcom podrobne opisuje obsah s'ťažnosti s'ťažovateľov, ktorá vychádza z odpovede predsedu Okresného súdu Prešov zo dňa 28. 2. 2008, preto tieto skutočnosti opakovane neuvádzam.

K veci samotnej je potrebné uviesť, že tak, ako to vyplýva z genézy spisového materiálu, vo veci konali štyria zákonní sudcovia. Dôvodom boli stáže na Krajskom súde v Prešove, následné prevolenie prvého a druhého konajúce sudcu na súd vyššieho stupňa.

Z obsahu spisu vyplýva, že ide o zložitú konanie o určenie vlastníckeho práva, v ktorom boli vypracované dva znalecké posudky. Následne vykonávané konajúcimi sudcami ohliadky na mieste samom. Každý sudca potreboval primeranú lehotu na preštudovanie spisového materiálu, pritom senát 12 C obsahoval pri každom prerozdelení vecí minimálne cca 350 živých vecí.

Preto žiadam, aby bolo vyslovené, že nedošlo k porušeniu ústavného práva s'ťažovateľov M. a J. P. a Ž. H. zaručenej čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Právna zástupkyňa sťažovateľov reagovala na vyjadrenie okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 20. októbra 2008, v ktorom uviedla, že „... ako právny zástupca sťažovateľov chápem problémy Okresného súdu v Prešove v súvislosti so sťažami sudcov na Krajskom súde v Prešove. Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že bolo porušené právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 odstavec 2 Ústavy SR.“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 108/1997.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (IV. ÚS 195/02).

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ako súčasť prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

Z hľadiska uplatnenia kritéria skutkovej a právnej zložitosti veci ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na predmet konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam [v rámci neho aj o určenie, že nehnuteľnosť (podiel) patrí do dedičstva po nebohom] i na konkrétny priebeh konania treba vec považovať za skutkovo zložitú. Podľa názoru ústavného súdu si totiž povaha veci najmä vzhľadom na počet účastníkov konania (šesť žalobcov a traja žalovaní, neskôr okresný súd pripustil vstup do konania aj štvrtej žalovanej) vyžadovala jednak zisťovanie právnych nástupcov (dedičov) a ich adres, ako aj následné rozhodovanie o ich vstupe do konania, ďalej dokazovanie predovšetkým odborným znaleckým posudkom, obhliadkou na mieste samom, ako aj vyjadreniami a výpoveďami účastníkov a svedkov a zaobstaraním a vyhodnotením listinných dôkazov. Ústavný súd však nepovažoval vec za právne zložitú.

Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov ako účastníkov konania, ústavný súd pripúšťa, že ich viaceré ospravedlnené neúčasti na pojednávaní, z dôvodu ktorých okresný súd pojednávanie odročil (8. septembra 1998, 1. apríla 2008), neúčasť na obhliadkach na mieste samom (20. mája 2005, 26. júna 2008), ich návrhy na výsluch viacerých svedkov, návrh na overenie ich tvrdení na mieste samom, s ktorými sa okresný súd musel vysporiadať, mohli negatívne vplývať na priebeh a dĺžku namietaného konania, a preto túto okolnosť zohľadnil pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení.

Napokon sa ústavný súd zaoberal samotným postupom okresného súdu v posudzovanej veci.

Ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľov obsahujúcej podrobnú chronológiu úkonov okresného súdu, z vyjadrenia predsedu okresného súdu stotožňujúceho sa s popisom jednotlivých úkonov okresného súdu sťažovateľmi v sťažnosti, a tiež zo spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 108/1997 zistil, že okresný súd bol v posudzovanej veci v určitých obdobiach opakovane krátkodobo, ale aj dlhodobo nečinný.

Podľa názoru ústavného súdu je poznačená zbytočnými priet'ahmi najmä tá časť posudzovaného súdneho konania, keď po zaslaní spisu znalcovi (15. augusta 2000) okresný súd až 21. marca 2002 (po 19 mesiacoch) urgoval znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku a ten ho predložil okresnému súdu 26. marca 2002, a ďalej obdobie od vydania uznesenia o znalečnom z 22. júla 2002 do 12. decembra 2003 (v trvaní 17 mesiacov), keď okresný súd v zásade neurobil žiadny úkon smerujúci k právoplatnému skončeniu veci.

Pri posudzovaní období, v ktorých bol okresný súd nečinný, ústavný súd vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou obdobie poznamenané nečinnosťou všeobecného súdu, keď jeho konaniu nebráni žiadna zákonná prekážka, ústavný súd posudzuje ako zbytočný priet'ah v konaní (napr. III. ÚS 29/03, II. ÚS 3/00).

Ústavný súd v okolnostiach prípadu nemohol prijať argument predsedu okresného súdu, že „*vo veci konali štyria zákonní sudcovia. Dôvodom boli stáže na Krajskom súde v Prešove, následne prevolenie prvého a druhého konajúce sudcu na súd vyššieho stupňa... pritom senát 12 C obsahoval pri každom prerozdelení vecí minimálne cca 350 živých vecí.*“. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (I. ÚS 28/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03, I. ÚS 145/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prierahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prierahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľov vzal do úvahy aj celkovú doterajšiu dĺžku namietaného konania, ktoré trvá už takmer 12 rokov. Takáto dĺžka súdneho konania nie je z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich z čl. 48 ods. 2 ústavy akceptovateľná ani vo výnimočných prípadoch (podobne IV. ÚS 120/07). Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že na pojednávaní konanom 17. februára 2009 už bol vo veci vyhlásený rozsudok (v čase rozhodovania ústavného súdu ale ešte nebol doručený účastníkom konania). Ústavný súd vzal tiež do úvahy, že aj predseda okresného súdu vo svojej výpovedi z 28. februára 2008 na sťažnosť sťažovateľov, v ktorej namietali zbytočné prierahy v konaní, uviedol, že ich sťažnosť je dôvodná.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu došlo v namietanom konaní k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu vec nebola ešte právoplatne skončená, ústavný súd v súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 108/1997 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovatelia v petite sťažnosti žiadajú, aby im bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume celkom 4 979,09 € (150 000 Sk), každému po 1 659,70 € (50 000 Sk). Uplatňovanú sumu zadosťučinenia sťažovatelia odôvodňujú vysokou mierou právnej neistoty, spôsobujúcou im psychické zaťaženie, zhoršenie zdravotného stavu a zvýšené finančné náklady spojené s vedením súdneho sporu.

Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci zakladajúce porušenie označeného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania vedeného okresným súdom, čiastočne berúc do úvahy „faktickú“ zložitnosť prerokúvanej veci, vrátane správania sťažovateľov, dobu zbytočných prietáhov okresného súdu v konaní) ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľom finančné zadosťučinenie v sume 1 400 € (42 176,40 Sk) pre každého z nich.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním advokátkou JUDr. M. J. v konaní pred ústavným súdom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľom vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou, ktorá pre každého zo sťažovateľov vykonala dva úkony právnej služby, pričom išlo o úkony vykonané v roku 2008. Právna zástupkyňa sťažovateľov vyčíslila trovy konania sumou 459,54 € (13 844 Sk). Keďže suma ňou vyčíslená neprekračovala sumu vypočítanú podľa príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd priznal sťažovateľom úhradu trov konania v sume nimi požadovanej.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2009